

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **X. L. N.**, nar. dne XXX
pobytem XXX
státní příslušnost XXX
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 10. 2021, č. j. MV-130525-6/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhá svou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“) ze

dne 26. 5. 2021, č. j. OAM-23425-18/PP-2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle ust. § 87e odst. 1 písm. f) a § 87e odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu“) zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky a stanovena lhůta 35 dnů k vycestování z území České republiky.

2. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány podle žalobce vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci. Žalobce nesouhlasí se žalovaným, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Upozorňuje na to, že zamítnutí jeho žádosti nepřiměřené dopadá do jeho rodinného a soukromého života, což správní orgány nedostatečně zdůvodnily.
3. Žalobce si je vědom, že na území České republiky spáchal závažný trestný čin, za ten byl však již potrestán uložením trestu odnětí svobody, který vykonal. Skutečnost, že žalobce není pro společnost nebezpečný, shledal i Okresní soud v Karlových Varech, když žalobce podmíněně propustil z výkonu trestu. Od žalobcova podmíněného propuštění v roce 2017 se dosud nedopustil žádné trestné činnosti. Správní orgány dovozují důvodnou obavu, že žalobce by mohl narušit veřejný pořádek pouze od skutečnosti, že žalobce byl dříve odsouzen za trestný čin, neberou však v potaz jeho dosavadní bezúhonnost od podmíněného propuštění, díky níž má žalobce za to, že nepředstavuje aktuální důvodnou hrozbu pro veřejný pořádek. V uvedeném žalobce spatřuje též nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a evropských soudů konstatuje, že je nepřípustné, aby předchozí odsouzení cizince samo o sobě odůvodňovalo opatření přijaté z důvodu veřejného pořádku a bezpečnosti. Správní orgány nadto nedostatečně hodnotily otázku, proč konkrétní okolnosti spáchané trestné činnosti naznačují, že chování žalobce představuje ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti v budoucnu. S odkazem na judikaturu žalobce dále připomíná, že je v dané věci třeba zkoumat další faktory, jako například povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, dobu pobytu, rodinnou situaci, vazbu na hostitelský stát, apod. Žalobce nesouhlasí s názorem žalované, že neudělením pobytového oprávnění dochází k nižšímu zásahu do jeho práv než jeho odebráním, neboť žalobce nemá jinou možnost jak legalizovat svůj pobyt na území. Správní orgány se rovněž nevypořádaly s odvolací námitkou, že žalobci byl při podmíněném propuštění stanoven dohled, který by nemohl v případě vycestování dodržovat a žalobce by se tak vystavil riziku přeměny odloženého zbytku trestu v nepodmíněný trest odnětí svobody.
4. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce má na území České republiky od roku 2002 vytvořeno komplexní zázemí, má zda manželku a tři děti, z nichž nejstarší, zletilá dcera je občankou České republiky. Mladší děti se narodily na území České republiky a mají zde povolen trvalý pobyt. Stát původu žalobce je pro jeho děti zcela cizí a rodina by s ním nemohla vycestovat. Nadto rodina žalobce potřebuje pomoc a oporu žalobce. Správní orgány se ve svých rozhodnutích nebyvaly nejlepšími zájmy dětí žalobce, čímž porušily Úmluvu o právech dítěte, což podle žalobce vyvolává nepřezkoumatelnost rozhodnutí. V případě vycestování žalobce by děti byly odkázány na pracovní vytiženou matku a jejich dlouhé odloučení od otce je zjevně v rozporu s jejich zájmem.

5. Žalovaná v písemném vyjádření předně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K nepřezkoumatelnosti žalovaná uvádí, že z rozhodnutí je patrné, z jakých podkladů správní orgány vycházely, jakými úvahami se řídily a tyto úvahy náležitě odůvodnily.
6. K předchozímu odsouzení žalobce žalovaná uvádí, že je to právě úmysl spáchat zvlášť závažný zločin (jakož i délka trestu odnětí svobody), který určuje míru společenské škodlivosti, kterou zvyšuje i skutečnost, že se jednalo o drogovou kriminalitu. Negativní důsledky jednání žalobce pro něj nadále přetrvávají, nevyčerpávají se použitím trestněprávních nástrojů. Dle žalované doba, kterou žalobce od podmíněného propuštění strávil na svobodě, nemůže být považována za dostatečnou, přičemž samotné podmíněné propuštění nedává záruku, že žalobce nebude v trestné činnosti pokračovat. Žalovaná dále nesouhlasí s námitkou žalobce, že se dopustila paušalizace a napadené rozhodnutí je pouze odrazem generální prevence. Žalovaná se podrobně zabývala závažností žalobcem spáchaného trestného činu a za tímto účelem provedla výklad pojmu veřejný pořádek, přičemž svá zjištění ohledně závažnosti jednání žalobce následně aplikovala na provedený výklad. Žalovaná dále uvádí, že neexistuje žádné ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky. Napadené rozhodnutí pak nebrání žalobci ve styku s dětmi, byť žalovaná připouští, že jej značně ztěžuje. Podle žalované žalobce nemůže očekávat, že po podmíněném propuštění z dlouhodobého trestu odnětí svobody, nedojde k jistým omezením v jeho životě. K námitce, že se správní orgány nevypořádaly s uložením povinnosti dohledu probačního úředníka, žalovaná uvádí, že tato skutečnost není relevantní z hlediska potenciální další trestné činnosti žalobce.

Ve vztahu k námitkám ve druhém žalobním bodu žalovaná konstatuje, že správní orgány posoudily proporcionalitu mezi důvody neudělení pobytového oprávnění a intenzitu narušení rodinných vztahů na území. Ze spisu nevyplývají překážky, pro které by nebylo možné realizovat rodinný život v zemi původu žalobce.

7. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaná s takovým projednáním výslovně souhlasila a žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas. Soud proto postupoval v souladu s ust. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)
8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
10. Podle ust. § 87e odst. 1 písm. f), zákona o pobytu *Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,*
11. Předně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť důvodnost této námitky by bránila meritornímu posouzení žaloby. V obecné rovině soud předně konstatuje, že vada nepřezkoumatelnosti představuje nejzávažnější nedostatky rozhodnutí, ať už jde o nesrozumitelnost rozhodnutí (z výroku není zřejmé, jaká práva či povinnosti jsou ukládány či deklarovány) či nedostatek důvodů odůvodnění (z rozhodnutí není zřejmé, na jakých úvahách správní orgán založil své rozhodnutí nebo není zřejmé, z jakých důkazů vycházel). Dílčí nedostatky rozhodnutí, je-li srozumitelné a ve svém celku poskytuje

odpověď (byť implicitně) na námitky žalobce, nemohou způsobit vadu nepřezkoumatelnosti. Tyto závěry jsou v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů, konkrétně lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38: „*Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomeneli správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012 45, či ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016-64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43).“*

12. V daném případě žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu důvodů vyplývajících z judikatury Nejvyššího správního soudu (tak jak bylo podáno v bodu 11. tohoto rozsudku) soud nezjistil. Tvrdí-li žalobce, že žalovaná se nevypořádala s některou z jeho odvolacích námitek nebo že by výrok nebyl podložen argumentací v odůvodnění, pak takovou námitku vyvrací obsah napadených rozhodnutí (podrobněji viz dále). Rovněž soud z úřední povinnosti neshledal, že by správní rozhodnutí byla nepřezkoumatelná, neboť z rozhodnutí je seznatelný předmět rozhodování, včetně důvodů, na základě nichž dospěly správní orgány k zamítnutí žádosti žalobce a v napadeném rozhodnutí se žalovaný vypořádal s žalobcovým odvoláním.
13. Městský soud v Praze nedospěl k závěru, že by napadené rozhodnutí trpělo tak závažnými vadami, pro které by je nebylo možné meritorně posoudit. Námitka nepřezkoumatelnosti tak není důvodná.
14. V *prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaný při rozhodování vycházel pouze ze skutečnosti, že žalobce byl v minulosti odsouzen za úmyslný trestný čin a rezignoval na posuzování dalších okolností při rozhodování o žádosti žalobce.
15. Předně soud přisvědčuje žalobci, že pouze s odkazem na předchozí odsouzení cizince nelze rozhodovat o žádosti o pobytové oprávnění. Zkoumají-li však správní orgány všechny okolnosti ohledně odsouzení cizince, jakož i přiměřenost napadeného rozhodnutí, a svoje závěry dostatečně odůvodní, je možné i jen na základě trestní minulosti cizince rozhodnout o zamítnutí žádosti žalobce. Takovými případy bude zpravidla situace, kdy žalobce páchal trestnou činnost opakovaně, což nasvědčuje, že nemíní respektovat právní předpisy a pravidla společnosti hostitelského státu, nebo se bude jednat o případ, kdy i jen „jednorázová“ trestná činnost závažného charakteru představuje závažnější riziko pro společnost tohoto státu. Žalobce spadá do druhé kategorie, neboť se v minulosti dopustil

zločinu, nadto zvlášť závažného, za který lze uložit trest odnětí svobody s horní hranicí až 12 let. Žalobci byl za přípravu k tomuto zvlášť závažnému zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy uložen trest odnětí svobody v trvání 9 let (nelze pominout, že žalobce spáchal čin jako člen organizované skupiny a několikanásobně překročil hranici velkého rozsahu ve smyslu ust. § 283 odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku). Po odpykání poloviny trestu byl žalobce podmíněně propuštěn na svobodu s odkladem na 6 let za současného uložení dohledu probačního úředníka, což značí, že chování žalobce po dobu podmíněného propuštění je třeba v zájmu ochrany společnosti a dodržování podmínek podmíněného propuštění blíže kontrolovat. Trestný čin žalobce spadal svou povahou do drogové kriminality, kdy se jednalo o přípravu třech pěstíren konopí velkého rozsahu (několikanásobně překročeného). Jednání žalobce nadto bylo finančně motivováno, což zvyšuje závažnost spáchaného trestného činu (pachatel mohl svým jednáním přijít k zisku až 14 milionů Kč a odsuzujícím rozsudkem byly zabráněny věci pro umožnění pěstování konopí včetně více jak 2500 kusu rostlin konopí různého vzrůstu. Povaha a rozsah spáchaného činu představuje vyšší závažnost jednání žalobce, přičemž drogová trestná činnost je z hlediska rizika pro společnost považována za velmi nebezpečnou a též obtížně odhalitelnou.

16. Míra integrace žalobce v daném případě nemá zásadní vliv na posouzení žádosti, neboť ve světle závažné drogové kriminality žalobce nelze považovat jeho integraci ve společnosti za dostatečně silnou. Obdobně se k míře integrace v poměru k závažnosti spáchané trestné činnosti vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59: *„Žalovaná ve svém rozhodnutí přihlédla také k délce pobytu stěžovatele a jeho rodiny na území České republiky. Upozornila na skutečnost, že stěžovatel byl držitelem povolení k trvalému pobytu od roku 2006, přičemž od této doby se dopouštěl i výše zmíněné trestné činnosti. Závěry žalované ohledně „dlouhodobosti“ trestné činnosti stěžovatele mají oporu ve spise, neboť tato trvala v rádech několika měsíců (cca dvou let). Žalovaná zdůraznila také skutečnost, že se trestné činnosti dopouštěl v přímé souvislosti se svým povoláním. Nelze zpochybnit určité sociální vazby, které si stěžovatel na území České republiky vytvořil. Nejvyšší správní soud však souhlasí s městským soudem v tom, že s ohledem na závažnost trestné činnosti stěžovatele je míra jeho integrace do české společnosti irelevantní a nelze ji považovat za výjimečnou a hodnou ochrany.“* V nyní projednávaném případě se žalobce dopouštěl trestné činnosti po obdobnou dobu (od dubna roku 2010 do října roku 2012, tj. více než 2 roky). Následně strávil téměř 5 let ve výkonu trestu odnětí svobody (dále též „VTOS“) a téměř stejnou dobu v režimu podmíněného propuštění s dohledem. Míra integrace žalobce je tak z hlediska důvodů pro udělení pobytového oprávnění zcela marginální.
17. V dané věci soud považuje za vhodné poukázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42. V této věci byl zrušen trvalý pobyt stěžovatele, který roku 1997 přicestoval do České republiky, roku 2001 získal povolení k trvalému pobytu a v letech 2002 a 2003 páchal závažnou drogovou trestnou činnost, za níž byl dne 20. 2. 2006 odsouzen k trestu odnětí svobody ve výměře 11 let. Následně byl roku 2014 podmíněně propuštěn se zkušební dobou 7 let. V této věci se Nejvyšší správní soud vyjádřil takto: *„Stěžovatel tedy krátce po vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky začal páchat závažnou trestnou činnost, a to na území více států v rámci organizované skupiny. Z výkonu trestu odnětí svobody byl podmíněně propuštěn a stále je ve zkušební době. Od poslední spáchané trestné činnosti nespáchal další trestný čin, nicméně to nemůže být považováno za vedení řádného života, neboť po tuto dobu byl převážně ve vazbě*

nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, čímž byl de facto donucen vést řádný život. Současně od jeho podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody do rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalované neuplynula dostatečně dlouhá doba pro závěr, že vede řádný život. Nelze ani pominout skutečnost, že se vyhýbal nástupu výkonu trestu odnětí svobody, čímž mařil účel uloženého trestu. Dle názoru Nejvyššího správního soudu dosavadní a současný život stěžovatele nedávají do budoucna dostatečné záruky pro to, aby stěžovatel na území České republiky vedl spořádaný život neohrožující důležité zájmy celé společnosti. Námitky stěžovatele v uvedeném směru proto nejsou důvodné.“ Městský soud v Praze si je plně vědom toho, že shora uvedený příklad představoval závažnější ohrožení veřejného pořádku, než případ žalobce, avšak tehdy došlo u stěžovatele ke zrušení jeho trvalého pobytu, nikoliv k neudělení nového pobytového oprávnění, tedy k většímu zásahu do práv stěžovatele. V případě žalobce v dané věci se však nevydáním povolení k přechodnému pobytu nezhorsila situace žalobce a rozhodnutí žalované v daném případě bylo plně proporcionální k hrozbě, kterou žalobce pro českou společnost a veřejný pořádek představuje.

18. Soud se rovněž neztotožnil s námitkou žalobce, že už tím, že byl podmíněně propuštěn, jej nelze považovat za aktuální hrozbu pro společnost a veřejný pořádek. Žalobce se mylí, domnívá-li se, že podmíněně lze propustit pouze osobu, u níž není žádné riziko opakování trestné činnosti. Při podmíněném odsouzení se posuzuje velké množství kritérií (ať už se jedná o možnost bydlení odsouzeného, sjednané zaměstnání, chování ve VTOS či odstranění následků trestné činnosti). Žádné z těchto kritérií (ani pochvaly v rámci VTOS) však nezaručuje bezúhonnost podmíněně propuštěného. Byl-li nadto nad podmíněně propuštěným vysloven dohled, svědčí to o potřebě jednání propuštěného dále blíže sledovat. Rozhodně tuto skutečnost nelze považovat za záruku budoucí bezúhonnosti. Podobný názor vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59: *„Skutečnost, že byl stěžovatel propuštěn na svobodu a jeho argument, že již nepředstavuje nebezpečí pro společnost, neboť je pod dohledem probačního úředníka a má uložen zákaz činnosti, není dle Nejvyššího správního soudu s ohledem na povahu jeho trestné činnosti relevantní. Opačný výklad by znamenal, že každým propuštěním cizince na svobodu (po vykonání částečného či celého trestu odnětí svobody) by automaticky pominulo nebezpečí narušení veřejného pořádku ve smyslu § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Tento výklad by však šel proti smyslu a účelu zákona, který ministerstvu umožňuje zrušit povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce převyšující tři roky, proto je třeba jej odmítnout (k tomu srov. též závěry NSS v rozsudku č. j. 2 Azs 147/2016-30, bod 24)“.*
19. Soud se také neztotožnil s námitkou žalobce, že od spáchání trestného činu uběhlo již mnoho let. V době podání žaloby se jednalo o necelých pět let, tedy stejnou dobu, jakou žalobce strávil ve VTOS. Taková doba zcela jistě není dostatečně dlouhá na to, aby bylo možné s jistotou tvrdit, že se žalobce osvědčil (a k témuž závěru dospěl i Krajský soud Plzni, který změnil usnesení Okresního soudu v Karlových Varech o podmíněném propuštění žalobce, když mu zkušební dobu stanovil na 6 let).
20. K tvrzení žalobce, že pouhé předchozí odsouzení nemůže být jediným důvodem pro zamítnutí žádosti, soud konstatuje, že správní orgány se zabývaly i jinými okolnostmi, než jen předchozím odsouzením. Hodnotily nejen osobu cizince, motivaci, která jej vedla k trestné činnosti, její závažnost, ale i jeho rodinné vazby a možnosti realizace rodinného života v zemi původu žalobce. Nelze se tak ztotožnit, že správní orgány rozhodovaly pouze na základě předchozího odsouzení žalobce.

21. Soud částečně přisvědčil námitce žalobce, že žalovaný se nevypořádal s námitkou, jak bude žalobce plnit podmínky dohledu, bude-li nucen opustit území České republiky. Přestože se správní orgány touto námitkou nezabývaly ve smyslu, jaký jí přikládá žalobce, nejedná se o vadu, která by sama o sobě mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť rozhodnutí ve svém celku podává komplexní odpověď na odvolací námitky žalobce a přesvědčivě zdůvodňuje, proč žalobci nebylo uděleno pobytové oprávnění. Zároveň je třeba uvést, že žalobce v doplnění odvolání vyjádřil svou námitku pouze takto „*se správní orgán nezabýval ani otázkou k ustanovenému dohledu probačního úředníka, jež byl v rámci podmíněného propuštění účastníku stanoven, a kam má účastník povinnost pravidelně docházet.*“ Žalovaná se uloženým dohledem zabývala v napadeném rozhodnutí na stranách 10 a 11. Skutečnost, že se nevěnovala výslovně otázce samotného výkonu dohledu v případě vyhoštění žalobce, nečiní dle soudu rozhodnutí vadným, neboť z výše citované odvolací námitky není zřejmé, že žalobce právě otázku - jak bude žalobce plnit podmínky dohledu, bude-li nucen opustit území České republiky - považoval za nedostatek odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Soud k této námitce konstatuje, že případným nuceným vycestováním žalobce do země původu automaticky nemůže dojít ke zmaření podmínek dohledu stanoveného trestním soudem. Vyvaruje-li se žalobce páčání trestné činnosti ve zbytku doby podmíněného propuštění a bude-li respektovat podmínky správního vyhoštění, nemůže se tímto vystavit riziku přeměny zbytku trestu v trest odnětí svobody. Nadto řešení otázky výkonu dohledu v případě vycestování cizince mimo území České republiky nepřísluší správním orgánům a soudům, ale výlučně trestnímu soudu, který rozhodl o podmíněném propuštění s dohledem, tj. Okresnímu soudu v Karlových Varech.
22. K tomuto žalobnímu bodu soud již pouze doplňuje, že skutečnost, že se správní orgány nezabývaly veškerými okolnostmi, které žalobce vyjmenoval v žalobě (a které soud příkladmo uvedl výše – vazba na hostitelský stát, chování žalobce ve VTOS, atd.), nečiní napadené rozhodnutí nezákonným, neboť žalovaný (a prvostupňový orgán) důkladně a přesvědčivě zdůvodnily své závěry, když žalobci neudělili povolení k přechodnému pobytu. První žalobní bod je nedůvodný.
23. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Ani s touto námitkou se soud neztotožnil. Předně je nutno poznamenat, že pokud má cizinec na území České republiky rodinu, rozhodnutí o neudělení či zrušení pobytového oprávnění bude mít vždy více či méně zásadní dopad do rodinného a soukromého života cizince. Důležitým faktorem však zůstává, že aby z tohoto důvodu mohlo být vyhověno žádosti cizince o pobytové oprávnění, musí být dopad rozhodnutí nepřiměřený vzhledem k důvodům, pro které je žádost zamítána či pobyt rušen. V posuzovaném případě soud přisvědčil žalované, dle níž bylo nevydání pobytového oprávnění žalobci přiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Přestože žalobce má na území České republiky vytvořené zázemí (manželku a tři děti), je třeba připomenout, že žalobce se zde dopustil přípravy zvláště závažného zločinu v oblasti drogové kriminality, za nějž byl pravomocně odsouzen k 9 letům trestu odnětí svobody. Z těchto 9 let pobýval ve výkonu trestu více než 4 roky. Vzhledem k závažnosti jednání žalobce soud konstatuje, že rodinné vazby na území České republiky nemohou být „propustkou“ k páčání závažné trestné činnosti. Žalobci muselo být zřejmé, že po tak závažném protiprávním jednání nemůže očekávat, že po (podmíněném) propuštění z výkonu trestu nebude moci bez problému žádat o povolení k pobytu, a to zejména s ohledem na skutečnost, že je žalobce stále „v podmínce“. Jak vyplývá z judikatury

Ústavní soudu, konkrétně z usnesení ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04, „*Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.*“ Žalobce tak nemá právní nárok na udělení povolení k pobytu. Není ve veřejném zájmu a v zájmu společnosti, aby se na území České republiky zdržovali cizinci, kteří zde páchají takto závažnou trestnou činnost.

24. Soud se ztotožňuje se žalovanou, která v napadeném rozhodnutí uvádí, že nevydání pobytového oprávnění je menším zásahem do práv cizince než jeho odebrání, neboť nedochází ke zhoršení postavení cizince (skutečnost, že žalobci byl již dříve zrušen trvalý pobyt v době jeho pobytu ve VTOS, na toto nemá vliv). Tento názor se shoduje s názorem vysloveným v již výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 274/2016-42: „*Při výkladu uvedených pojmů je třeba přihlížet také k intenzitě zásahu do práv cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34, publ. pod č. 2835/2013 Sb. NSS). Zrušením trvalého pobytu cizinci dochází k omezení práv, která cizinec již dříve nabyt. S tím souvisí i omezení jeho práv a zhoršení jeho postavení, např. v oblasti zaměstnanosti, sociálního zabezpečení, zdravotního pojištění atp. Oproti tomu při zamítnutí žádosti o trvalý pobyt a priori ke zhoršení postavení cizince nedochází, neboť dosud výhod spojených s trvalým pobytem nepožíval. Intenzita zásahu v případě zrušení trvalého pobytu tak bude zpravidla vyšší než v případě zamítnutí žádosti o trvalý pobyt. Vzhledem k tomu, že dochází k závažnému zásahu do práva cizince jako v případě správního vyhoštění, lze závěry rozšířeného senátu z citovaného usnesení aplikovat i na nyní projednávanou věc, neboť rozšířený senát se v něm zabýval převážně výkladem § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který upravuje problematiku správního vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 - 146, publ. pod č. 2882/2013 Sb. NSS)*“ Uvedené závěry lze vztáhnout i na nyní projednávaný případ, byť se jedná o povolení k přechodnému, nikoliv trvalému pobytu.
25. Přestože napadeným rozhodnutím dochází ke ztížení realizace rodinného života žalobce, není tato realizace nemožná. S výjimkou zletilé dcery jsou obě další děti včetně manželky občany státu původu žalobce. Stejně tak lze přisvědčit žalobci, že pro ně není možné do země původu společně odcestovat a realizovat rodinný život ve XXX. K námitce žalobce, že rodina je odkázána na jeho podporu soud poznamenává, že žalobce vykonával více jak 4 roky trest odnětí svobody, kdy byla jeho rodina odkázána sama na sebe. Při absenci podmíněného propuštění by se jednalo o dalších téměř 5 let, kdy by se rodina žalobce musela obejít bez jeho pomoci. Soudu se tak jeví nepravděpodobné, že od podmíněného propuštění žalobce se jeho rodina ocitla v tak tíživé situaci, že by bez žalobce nemohla řádně fungovat. Byla-li rodina žalobce odkázána na podporu žalobce, měl toto mít na paměti, když páchal závažnou trestnou činnost, za kterou mohl být odsouzen k poměrně dlouhému trestu odnětí svobody (a následně též vystaven riziku, že mu nebude uděleno pobytové oprávnění). Z hlediska finančního žalobci ničeho nebrání rodinu podporovat i ze země původu.
26. K námitce ohledně nerespektování zájmu dětí žalobce, soud odkazuje na odvodnění výše, tedy že nejlepším zájmem dítěte nelze zhojit závažné, pro společnost škodlivé jednání žalobce, je-li zároveň dána možnost rodinný život realizovat jinde, než v hostitelském státě. Žalobce a jeho rodina takovou možnost má, tudíž nelze připustit argument, že v zájmu dětí je třeba odhlédnout od protiprávního jednání žalobce a přiznat mu pobytové oprávnění. Žalobce má rovněž možnost se o pobytové oprávnění ucházet s odstupem času znovu, a

toto mu může být uděleno. Doba případného odloučení žalobce od rodiny (byla-li by přiměřená) se nemůže negativně dotknout zájmů jeho dětí, přinejmenším nikoliv tak negativně, jako žalobcova absence při výkonu trestu odnětí svobody. Jak rovněž uvedla žalovaná, napadeným rozhodnutím není žalobci znemožněn styk s rodinou v zemi původu žalobce. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je přiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Druhý žalobní bod je rovněž nedůvodný.

27. Na základě shora uvedeného tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako zamítl.
28. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jejich běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. února 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu

